

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 73 0 К 001868 11 Квлз
Бања Лука, 28.9.2011. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Желимира Барића, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића, Обрена Бужанина, Драгомира Миљевића и Слободана Милашиновића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибић, у кривичном предмету осуђеног С. М., због продуженог кривичног дјела крађе из чл. 231. ст. 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости његовог браниоца поднесеном против правноснажне пресуде Окружног суда у Бањој Луци бр. 73 0 К 001868 10 Кж од 13.4.2010. године у сједници вијећа одржаној дана 28.9.2011. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се као неоснован захтјев за заштиту законитости.

Образложење

Правноснажном пресудом Окружног суда у Бањој Луци бр. 73 0 К 001868 10 Кж од 13.4.2010. године одбијена је као неоснована жалба браниоца оптуженог С. М. и потврђена пресуда Основног суда у Котор Варошу бр. 73 0 К 001868 05 К од 23.6.2009. године, којом је оглашен кривим за продужено кривично дјело крађе из чл. 231. ст. 1. Кривичног закона Републике Српске (КЗ РС) и осуђен на новчану казну од 3.000,00 КМ.

Против првонаснажне пресуде његов бранилац Т. Д. Т., адвокат из К. В., поднио је захтјев за заштиту законитости због повреде кривичног закона, са приједлогом да се захтјев уважи, пресуда Окружног суда преиначи и осуђени ослободи од оптужбе.

Републички тужилац је у писменом одговору предложио да се захтјев одбије као неоснован.

Овај суд је у сједници вијећа размотрио списе кривичног предмета и оцијенивши наводе захтјева нашао:

Захтјев за заштиту законитости није основан.

Повреду кривичног закона на штету осуђеног подносилац захтјева види у томе што је он погрешно осуђен за продужено кривично дјело крађе из чл. 231. ст. 1 КЗ РС, а могао је бити само за кривично дјело проневјере из чл. 348. КЗ РС.

Ови наводи о повреди кривичног закона на штету осуђеног су неприхватљиви. Овдје се није неопходно упуштати у оцјену правилности правне оцјене описаних радњи из изреке пресуде, већ се мора поћи од казне која је запријеђена за поједино кривично дјело. За кривично дјело крађе из чл. 231. ст. 1. КЗ РС, за које је опужени осуђен, прописано је да се може казнити новчаном казном или затвором до три године. С друге стране за кривично дјело проневјере из чл. 348. ст. 3., ако је кривичним дјелом прибављена имовинска корист која прелази 10.000 КМ, може се изрећи казна затвора од једне до осам година. С обзиром да је осуђени прибавио имовинску корист која износи 14.848,50 КМ то би се његове радње, када би се прихватио навод захтјева, квалификовале по овом ставу цитираног прописа, са могућношћу изрицања наведене казне. Очигледно је да би тај, а не примијењени закон био строжији за осуђеног, што би довело до његовог кажњавања по строжијем закону тако да се не може говорити ни о повреди кривичног закона на његову штету. Ради тога став браниоца о повреди кривичног закона на штету осуђеног је потпуно погрешан, тако да је захтјев који на томе заснива неоснован.

Пошто су наводи захтјева за заштиту законитости неосновани на основу изнијетог Врховни суд је у смислу чл. 354. ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Желимир Барић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић